

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoP/65/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5815204945
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5815204945.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: B. K., nar. X.X.XXXX, bytom u matky, dieťa rodičov: matka J. K., nar. XX.X.XXXX, bytom I. č. XX, a otec J. K., nar. XX.X.XXXX, bytom V., L. č. XXX/XX, o nariadenie predbežného opatrenia vo veci úpravy styku rodiča s dieťaťom, v konaní o odvolaní otca proti uzneseniu Okresného súdu Námestovo č. k. 4P/77/2015-7 zo dňa 9. septembra 2015, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým uznesením zamietol návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia vo veci úpravy styku s maloletým dieťaťom.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že návrh na nariadenie predbežného opatrenia nie je dôvodný. Obdobný návrh na nariadenie predbežného opatrenia už navrhovateľ podával viackrát a súd ho zamietol. Opätovne tak prvostupňový súd poukázal na to, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáha striedavej starostlivosti a zdôraznil, že takáto starostlivosť môže byť maloletému B. na prospech, avšak na rozhodnutie o nej, a to aj s poukazom na útlý vek maloletého, je potrebné vykonanie ďalších dôkazov, ktoré súd vykonáva v inom konaní (rozvod manželstva a úprava práv a povinností rodičov k maloletému na čas po rozvode). Hoci navrhovateľ tvrdil, že má obavy o zdravý vývoj dieťaťa, túto obavu ničím nepodložil. Tak závažné rozhodnutie ohľadom striedavej starostlivosti nemôže byť vydané iba na základe subjektívneho pocitu bez objektívne podložených skutočností.

Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie otec, ktorý sa domáhal jeho zmeny a nariadenia predbežného opatrenia v súlade s podaným návrhom. Uviedol, že matka opustila dňa 14.10.2013 spoločnú domácnosť aj s dieťaťom, bezcitne tak pretrhla emocionálne putá dieťaťa na otca a spôsobila tak rozvrat ich rodinného života. Aktuálnu úpravu styku s dieťaťom vykonanú rozhodnutím Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2014 tak, že mu bolo umožnené stýkať sa so synom 8 hodín týždenne, nepovažoval za postačujúcu. Upriamil pozornosť na uprednostňovanie matky, ktorá však v žiadnom prípade nemôže byť pri rozhodovaní o rodičovských právach a povinnostiach prioritná. Tiež mal za to, že ani kolízny opatrovník nevykonáva svoje oprávnenia v súvislosti s ochranou záujmu dieťaťa dostatočne. Nie je náležité, aby boli od neho požadované dôkazy na preukázanie jeho tvrdení a od matky ako porušovateľky práv otca i dieťaťa sa nežiada nič. Súd prvého stupňa tiež nezohľadnil pri svojom rozhodovaní novú skutočnosť - že matka nastúpila do práce.

Vzhľadom k tomu, že návrh otca na nariadenie predbežného opatrenia bol zamietnutý, nebolo napadnuté uznesenie, ani odvolanie otca proti nemu doručované ostatným účastníkom konania (§ 75 ods. 8 O.s.p.).

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie okresného v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 2 písm. a/ O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. toto rozhodnutie v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil ako vecne správne.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Je nutné zdôrazniť, že predbežné opatrenie je dočasné opatrenie súdu, poskytujúce ochranu ohrozeným či porušeným právnym pomerom účastníkov dotedy, kým títo nepodajú návrh na začatie konania, alebo kým súd svojím meritorným rozhodnutím neposkytne ochranu definitívnu. Výrok predbežného opatrenia má zabrániť vzniku a rozširovaniu škody, inej ujmy alebo zhoršovaniu právnej pozície dotknutého účastníka do tej miery, že sa mu oplatí uchádzať sa o konečnú súdnu ochranu.

Predbežné opatrenie je zabezpečovací prostriedok civilného procesu, uplatňuje sa v činnosti súdu pred začatím konania, ale aj v konaní o veci samej. Ide o provizórnu úpravu pomerov účastníkov konania s cieľom umožniť plynulý priebeh rozhodovania vo veci samej.

Dokazovanie v konaní o vydanie predbežného opatrenia nie je dokazovaním v rozsahu vyžadovanom v základnom konaní. To je pojmovo vylúčené. Toto dokazovanie preto teória práva označuje ako osvedčovanie. Na rozdiel od dokazovania, osvedčovanie znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Pri ich zisťovaní súd neprihliada a ani nemusí prihliadať na všetky procesné formality, ako je to pri riadnom procesnom dokazovaní. Výsledkom takého postupu je to, že osvedčované skutočnosti sa súdu, so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, javia ako nanajvyš pravdepodobné. Aj v tomto konaní sú účastníci povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 120 ods. 1 O.s.p.), pričom súd je povinný s nimi postupovať v úzkej súčinnosti. V konaniach, ktoré možno začať aj bez návrhu, sa v plnej miere uplatňuje vyhľadávacia zásada, ktorá ukladá súdu so zreteľom na všetky zistené skutočnosti v prípade potreby vykonať aj zisťovania nenavrnuté účastníkmi (§ 120 ods. 2 O.s.p.). Zásady dokazovania platné v civilnom procese sa však nemôžu uplatniť v celej šírke s ohľadom na potrebu poskytnutia rýchlej a účinnej ochrany práv, ktoré majú byť predmetom vydaného predbežného opatrenia.

Právo podieľať sa na výchove maloletého dieťaťa patrí obom rodičom (§ 28 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 Zákona o rodine). Toto právo sa v prípade rodičov nežijúcich spolu realizuje prostredníctvom inštitútu úpravy styku v zmysle § 36 ods. 1 Zákona o rodine.

Z obsahu spisu vyplynulo, že medzi rodičmi maloletého pretrvávajú negatívne vzťahy, ktoré sa následne prenášajú aj do problematickej komunikácie ohľadom stretávania sa s dieťaťom. Okresný súd správne poukázal na skoršie rozhodnutia o návrhoch otca, o ktorých už bolo právoplatne rozhodnuté (naposledy uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 8CoP/36/2015-20 zo dňa 26.6.2015). Pre účely rozhodovania o predbežnom opatrení nemal súd prvého stupňa, ani odvolací súd zákonný priestor na vykonanie rozsiahlejšieho dokazovania ohľadom podrobnejšieho preskúmania priebehu stretnutí s dieťaťom a navyše ani oprávnenie revidovať už skôr prijaté závery v právoplatných súdnych rozhodnutiach ohľadom totožných otázok.

Na záver tiež dodáva, že aktuálnym rozhodnutím sa neprejudikuje rozhodnutie vo veci samej a nijako ho nemôže ovplyvniť. V ďalšom konaní (o rozvod a úpravu práv a povinností manželov na čas po rozvode) o merite veci budú komplexne posúdené všetky možnosti úpravy práv a povinností rodičov k maloletému B..

O trovách odvolacieho konania bude rozhodnuté v súvislosti s rozhodnutím vo veci samej (§ 145 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.